

[Udenrigsministeren]

nu sidder med en hel række aktuelle og vanskelige problemer, for vi har heller ikke nogen interesse i meget hurtigt at ændre på den skattestruktur, vi nu har etableret her i landet. Men jeg tror, at vi må forberede hinanden på, at vi på det længere sigt står med nogle problemer med hensyn til både det overordnede skattetryk og vor skattestruktur, som vi i egen interesse og for at forsvare vort velfærds- og velstandssamfund skal se at finde en europæisk løsning på.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Vi vender så tilbage til ordførerrækken.

Duetoft (CD):

Jeg skal ikke forlænge debatten meget, men jeg vil sige, at den stemning, den er blevet holdt i, var den, CD ønskede, idet vi nok gav udtryk for uenighed med hinanden, men uden at det kom til en konfrontation, og det synes jeg er vigtigt, når det drejer sig om det indre marked. Det tyder på, at vi i hvert fald kan få nogle brede diskussioner og et bredt samarbejde om, hvad vi måtte kunne blive enige om.

Jeg har et par korte bemærkninger til hr. Gade. Jeg kan herfra bekræfte – og her er vi så i stærk modstrid med Fremskridtspartiet – at vi i al fald vil gøre, hvad vi kan for at medvirke til, at den sociale dumping ikke kommer til at finde sted. Det har hr. Erhard Jakobsen allerede sagt, vi har også sagt det i forbindelse med licitationsloven, og det står vi selvfølgelig ved.

Det andet, jeg vil sige, er, at hr. Gades tanker om en hvidbog ikke er os fremmed. Vi vil se nærmere på forslaget, når det nu kommer frem, og vi vil gerne sikre os, at der ikke bliver tale om sylteri, forhalingshalløj eller andet. Hvis vi kan få de garantier, er tanken om en hvidbog os ikke fremmed.

Så glædede jeg mig over udenrigsministerens slutbemærkninger her, idet jeg forstod, at udenrigsministeren og jeg er enige om, at Danmark skal spille formidlerens rolle og altså være aktiv også med hensyn til at få de store i Fællesskabet til at enes, når vi skal i gang med forhandlingerne om det indre marked. Vi gavner både os selv og det indre marked mere ved at være aktive end ved bare at stå i et ringhjørne og sige nej til det hele; derfor er jeg meget glad for udenrigsministerens bekræftelse.

Ivar Nørgaard (S):

Da fællesmarkedet stadig væk er et samarbejde på det økonomiske område, er det vigtigst – og det vendte udenrigsministeren også flere gange tilbage til – at vi indretter os sådan, at vi kan klare os i konkurrencen inden for fællesmarkedet.

Vi er enige i, at det, der nu laves, laves, for at fællesmarkedet eller Europa skal blive bedre i forhold til Japan og USA. Men dernæst kommer problemet, hvordan vi inden for rammerne også kan klare os i konkurrencen med vore venner, som man kalder dem, i EF, og da er det selvfølgelig de parametre, som påvirker konkurrenceevnen, man først må se på, når man skal overveje ændringer på grund af den nye situation. Det er her, jeg påpeger, at det ikke er de indirekte afgifter og moms, der er afgørende for, om danske virksomheder kan klare sig i konkurrencen med tyske, franske og italienske. Det kan derimod være, som udenrigsministeren også accepterede det, selskabsbeskatningen. Den måde, den er lavet på i Danmark, er anderledes end i de andre lande, og det kan betyde, at vi kan få svært ved at få koncernhovedkontorer i Danmark. Da vi endnu ikke har opnået de Erhard Jakobsenske tilstande på valutaområdet, er det altså vigtigt, at vi får nogle valutaandtægter, og dem får man ved at have disse koncernhovedcentre her og få konstateret virksomhedsresultatet her, så det giver overskud i dansk valuta og dermed også penge i statskassen. Man kan godt fastsætte en lavere procent for selskabsskatten for at kunne konkurrere med de andre, men så skal man ændre ved nogle af de regler, man har for, på hvilket grundlag selskabsbeskatningen skal beregnes, og det må vi hurtigst muligt, synes jeg, finde en løsning på, for man er jo i fuld gang med en fusionering – det er ikke noget, der kommer i 1992 – mellem danske og udenlandske virksomheder.

Så siger udenrigsministeren, at det også er skatteniveauet, skattetrykket, man skal se på. Ja, det er det, men her må udenrigsministeren formodentlig være enig med mig i – han nævnte det jo selv – at det, der er afgørende, er indkomstskattetrykket. Når folk flytter ud af landet, som udenrigsministeren sagde, er det ikke på grund af afgifterne, men fordi marginals-katten for indkomsterne er højere her end i de andre lande. Hvis vi derfor skulle acceptere en